

[Forsvarsministeren.]

gennemsnitsprisen pr. eksemplar synke væsentlig under det beløb, jeg her har nævnt, og man opnår ved den metode, man nu har anvendt i nogle år, dette, at alle de værnepligtige rettidigt, i det hele taget på et tidspunkt, hvor de i nogen grad kan disponere over deres fremtid, får ordentlig besked om en række af de spørgsmål, de er interesseret i at få klaret, når de skal møde på session. Derfor er pengene til denne service efter min mening ikke spildt.

Fremgangsmåden er forøvrigt den, at forsvarsministeriet fordeler denne piece til samtlige udskrivningskredse, hvor den udleveres til den enkelte værnepligtige, når han melder sig til optagelse i lægdsrullen. Derved får han god tid til at klare sig sine begreber om den militære fremtid, inden han skal i trøjen. Så meget vil jeg gerne sige om selve den piece, som det ærede medlem hr. Johs. Christiansen omtalte.

Det ærede medlems eneste reelle anke imod denne piece var, såvidt jeg kan se, dette, at man ikke i denne piece gav oplysning om, at de værnepligtige også har adgang til at vælge civilt arbejde i stedet for militær tjeneste. Det er altså omsorgen for de såkaldte militærnægtere, der har kaldt det ærede medlem til aktion. Jeg kan herom oplyse, at forsvarsministeriet og indenrigsministeriet efter udgivelsen af det sidste oplag af pieceen „Før sessionen“ har drøftet, om der i kommende oplag bør optages et punkt om aftjening af værnepligt ved civilt arbejde. Nogen afgørelse er der ikke truffet på nærværende tidspunkt, men jeg kan for mit vedkommende sige, at det ikke vil bringe mig i nogen form for affekt, dersom man måtte beslutte sig til at gøre opmærksom på den gældende lovbestemmelse om værnepligtiges adgang til at blive overført til civilt arbejde.

Når det ærede medlem i denne forbindelse rejser spørgsmålet om en nedsættelse af tjenestetiden for de værnepligtige, der af samvittighedsgrunde nægter at lade sig uddanne til militær tjeneste, må jeg om dette spørgsmål henvise til min ærede kollega indenrigsministeren, under hvem denne sag sorteres. Men uden at gå den højtærede indenrigsminister i bedene tør jeg måske som min personlige opfattelse i denne sag gøre gældende, at det ville være ganske urimeligt at fravige det princip, som er anerkendt fra alle sider gennem årene, nemlig at tjenestetiden for værnepligtige med civilt arbejde i hvert fald bør være betydelig længere end for andre værnepligtige. Endelig forekommer det mig, at

selve tidspunktet for drøftelsen af denne tjenestetid for indkaldte med civilt arbejde er så nogenlunde uheldigst muligt valgt.

På baggrund af en del artikler i „Ekstra-bladet“ har det ærede medlem hr. Johs. Christiansen givet sig i kast med forskellige dispositioner, der i 1948, altså under min ærede forgænger, er truffet med hensyn til visse våbenkøb og visse våbenfremstillinger. Det drejer sig om maskinpistoler. Både det ærede medlem og visse blade har kritiseret, at Danmark har besluttet sig for at vælge en svensk model, og man har for at give denne kritik en særlig baggrund af mystik fortalt, at den danske maskinpistol ved en prøve i Holland skulle være blevet nr. 1, medens den svenske model, som Danmark anvender, kun blev nr. 2. På denne foranledning har jeg nærmere ladet undersøge, hvad der ligger bag ved denne disposition fra 1948, og i betragtning af den interesse, man fra radikal side åbenbart nærer for denne sag, skal jeg give en redegørelse for spørgsmålet, en redegørelse, der desværre er delvis teknisk betonet, og hvor jeg har måttet henholde mig til de tekniske rapporter, men også til de demonstrationer, der har dannet grundlaget for de trufne dispositioner.

Må jeg som indledning bemærke, at man allerede i 1945, altså umiddelbart efter befrielsen, fra krigsministeriets side nedsatte en våbenkommission bestående af tekniske eksperter fra samtlige våbenarter med det formål ved besøg i forskellige lande at skaffe sig et detailleret kendskab til de våbentyper, der havde været anvendt under krigen; eller som man eksperimenterede med dengang på basis af krigens erfaringer. Den pågældende våbenkommission har, for så vidt angår det spørgsmål, vi her behandler, nemlig maskinpistoler, haft lejlighed til at undersøge og prøve praktisk talt samtlige de maskinpistoler, som kunne komme i betragtning, og man standsede herefter ved tre typer, som man mente fortjente en nærmere overvejelse med henblik på brugen indenfor de danske værn.

Der var for det første en svensk armepistol, som fremstilledes af den svenske statsfabrik i Eskilstuna på grundlag af krigens erfaringer. Pistolen var på daværende tidspunkt lige indført i den svenske hær. Endvidere var der en svensk maskinpistol, der hed Hovea, som blev fremstillet af den private fabrik Husqvarna, ligeledes på grundlag af krigens erfaringer. Og endelig var der den danske Madsen-maskinpistol, der fremstilles af Dansk Industrisyndikat, og som også er udviklet efter krigen.